

Спасибі, метро. За те, що в грудневі морози,
Коли закрутило снігами і крига спинила Дніпро,
Навпроти аптеки я з нею стрічався на розі,
І вздовж Ботанічного саду ми бігли до тебе, метро.

Ми бігли туди, на твій ескалатор, а потім,
Ступивши на сходинку вище, неначе зійшовши на трон,
Вона мої щокі, пошерхлі на вітрі холоднім,
В долонях своїх зігрівала... Ти все пам'ятаєш, метро.

Ну що мені з нею було до тісного пасажу,
Вальяжних кав'ярень, і джазу, і навіть сумного П'єро?
Ми знову сідали в зелені твої диліжанси,
І нас, ніби давніх знайомих, ти вкотре приймало, метро.

О, як це не вперше, і ким починалося, хтозна:
Під'їзди... тераси... вагони... чи й просто небесне шатро.
Любов, мабуть, завжди бездомна. Спасибі за те, що бездомна!
Бо значить, не держиться домом. Спасибі за неї, метро.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.